

Pingelende gitaar

Wat zou jij doen als deuren in je huis vanzelf open of dicht gaan? Als glazen uit zichzelf verschuiven en als gitaren spontaan muziek maken?

SCHUIVEND GLAS

Corien, de eigenaresse van een monumentaal pand in Amsterdam Oud-Zuid vertelde het volgende: "Na jouw waarnemingen laat ik eerst nog *ghostbusters* langskomen, twee van die tachtigjarige wichelroedenmannetjes die geesten weghalen en daarna wil ik van jou weten of dat gelukt is." Ik vond het wel een boeiende benadering, al had ik geen ervaring met zulke 'mannetjes'. Boven, op een kamer aan de voorkant van het huis, zag ik direct een vrouw: "Ik ben Johanna", zei ze ietwat melancholisch. Ze had een baby op haar arm en ik voelde haar verdriet omdat ze zoveel van haar kinderen richting buitenland had zien vertrekken. Op de kamer van Coriens zoon Benjamin was ik getuige van een tafereel van jonge, spelende geestjes. Bruisend en vrolijk! "Dit is de kamer waar de gitaar spontaan speelt!", vertelde Corien me. Mij verbaasde het niets... In de slaapkamer van haar dochter kreeg ik ineens pijn in mijn rechteroor. "Nou ja! Dat heeft mijn dochter ook." En toen ik in dat roze kamertje contact kreeg met de opa van Corien, Jan, begon ze te huilen. Hij liet zichzelf zien, pijprokend met de bijbehorende geur. Een beschermende energie voor haar dochter waar Corien erg blij mee was. In de werkkamer liep ik meteen tegen een zware energie aan. Hier was duidelijk iemand overleden! "Ja, ik ben het, van hiernaast. Johanna." Ze leidde me naar de hoek van de kamer, want daar was ze overleden, zo vertelde ze. Corien sloeg een hand voor haar mond. "Dat is precies de plek waar het glas op mijn bureau is gaan schuiven!" Ik knikte en zei: "Die energie moet weg." Overleden oma was in dezelfde kamer. Haar 'helpende' energie voelde sereen en liefdevol.

'WE WILLEN SPELEN'

Na mijn bezoek liet Corien de oude wichelroedenmannetjes langskomen. En ondanks dat ik geen idee had hoe dat zou gaan en we niet op de hoogte waren van elkaars waarnemingen, was ik erg nieuwsgierig naar wat zij met

hun wichelroede zouden 'zien'. Een week later ging ik zelf terug. Corien vertelde me dat ze had uitgezocht dat 'Johanna' één van de eerste eigenaresse van het huis was geweest en dat al haar kinderen waren vertrokken naar het buitenland. Het bijzondere was dat ik in de werkkamer alleen 'lieve' oma nog voelde. Johanna was weg... De oude mannetjes waren niet boven geweest, maar hadden op aanwijzing van Coriens oma een entiteit van haar kantoor gehaald. Op de kamer van Benjamin waren ze ook niet geweest, maar vanaf beneden hadden ze het gevoel van jonge entiteiten die te druk waren en weg moesten. De mannetjes hadden in de woonkamer een koperen 8 neergelegd recht onder het bed van Benjamin. Toen ik op zijn kamertje kwam, voelde ik verdrietige kinderen. "We willen spelen", vertelden ze me. Waar de 8 lag wist ik niet, maar ik liep naar het bed van Benjamin en voelde daar een verstorende energie ter hoogte van zijn kussen die de 'kinderen' hun plezier ontnam. Corien vertelde dat precies daar, een verdieping lager, een 8 lag. Benjamin bleek na het plaatsen vreselijk slecht te hebben geslapen en hij had ook erg gehuild. Op mijn verzoek haalde Corien de 8 weg en dat voelde voor mij een stuk lichter. Later kreeg ik een bericht van Corien. Dat het huis zo rustig en fijn aanvoelde. Dat ze zo blij was met de waarnemingen van mij en de *ghostbusters* en dat Benjamin weer slaapt als een roos. Deuren gaan niet meer open en dicht en er is sindsdien geen glas meer verschoven. Maar de gitaar... Die pingelt nog steeds! ■

